

מאי ה' טבת

רבות נכתב על יחודו של יום זה, על שהפליא ה' לעשות לנו בקרב הארץ, שגם שרים ושופטים הכירו בצדקתו של הרבי ודרכו, ופסקו אשר דידן נצח. אבל **מאי ה' טבת?** על איזה נס קבעוה, מה אנו חוגגים, עצם החזרת הספרים לבעלם הנצחיים, או משהו מעבר לזה?

כאשר אומרים דידן נצח, יש להבין מה ה' סלע המחלוקת, כדי שוכל לדעת גודל הניצחון.

כאשר הרבי בחר לדבר אודות פרשת הספרים בפומבי, הדגש ה' על **נצחיות של חיי הצדיק**. הרבי הסביר לקהל החסידים על מה המחלוקת. הצד שכנגד טוען שבתש"י הייתה הלוי', ספדו ספדנייא וחנטו חנטייא וקברו קברייא ואשר לכן, יש לגשת לכל הקשור לעיזבון של הנפטר, כמו כל עיזבון, ויש בו דין חלוקה ליורשיו.

לאמיתתו של דבר הסביר הרבי **שההיפך הוא הנכון**, שבמשך שלושים וחמש שנה (תש"י - תשמ"ה) הנה בכל שנה ושנה ניתוסף עוד חיות לחיי הצדיק "נאך מער **לעבידיקער**

למרות שדברי הרבי היו בהירים כשמש, לקח זמן מה עד שהחסידים קלטו דברי הרבי על בוריים. אפילו גדולי החסידים חיפשו דרכים להגיע לפשרה עם צד שכנגד, כמובן אשר כל כוונתם הייתה, כדי למנוע הצער והעגמ"נ להרבי.

בשלהי מרחשון תשמ"ו נכנסו כמה חברים של וועד אגו"ח לגן עדן העליון ובין השאר הציעו הצעה לנסות להגיע לפשרה עם המנגד. תגובת הרבי הייתה חריפה, שהמנגד **לוחם נגד כל הרביים** בנקבו השמות של כל הרביים.

קשה לצייר בשכלנו הדל מה הפירוש שזה מלחמה על נצחיות הנשיאות של רבותינו נשיאינו. היעלה על הדעת שלולא הניצחון של ה' טבת, ולו יצויר ר"ל שצד שכנגד ה' מנצח המשפט, ה' איזה חיסרון בנשיאות של הרביים?

בהשיחה של מוצש"ק תרומה תשמ"ח דיבר הרבי אודות חלקה של הרבנית חי' מושקא בדין נצח באמרה אשר אביה הרבי, והספרים וכל ענייניו שייכים להחסידיים. ואז התבטא הרבי שהיא פעלה בהכרזה זו **שכן יקום** עד שגם עמי הארץ הכירו נקודה זו

הוי אומר, שעיקר ענין של דין נצח הוא החדרת אמיתית ונצחיות של הרבי והתקשרות של הרבי עם החסידיים וחסידיים עם הרבי, באופן גלוי לעיני כל העמים.

זאת אומרת שלולא ה' טבת, הי' חיסרון (ר"ל) בהגילוי של נצחיות של הרבי. וזה היום (ה' טבת) עשה ה' נגילה ונשמחה בו, **שנצחיות של הרבי בא לידי גילוי - יום - ולכן נגילה ונשמחה בו.**

* * *

מסופר שמשך זמן אחר י"ט כסלו נפגש אדמוה"ז עם ר' ברוך מעז'בוש, ושאל את אדמוה"ז, לשם מה הסכים להיכנס לבית האסורים, הלא הי' יכול לנצח המקטרגים בהעברת היד על המצח. בי"ט כסלו תשכ"ד הרבי הסביר שאה"נ שאדמוה"ז הי' יכול למנוע הצער והעגמ"נ ע"י העברת היד על המצח, אבל קיבל על עצמו היסורים כדי שזה יומשך בטבע עד כדי כך שיונח בשכלנו הדל עניין אלוקי.

היש ספק שהרבי הי' יכול לבטל הקטרוג של פרשת הספרים לבד (בהעברת היד על המצח או באיזה אופן שיהי') אולם אז הי' חסר הגילוי לנו ולבנינו באופן גלוי לעיני כל העמים הנצחיות של הרביים. ועבור זה מסר הרבי נפשו כדי שיונח אצלנו - **ש"הוא בחיים" אינו דרש בעלמא ואגדה, אלא עניין אמיתי נצחי ומוחשי גם בעולם הזה הגשמי.**

* * *

שלושים שנה עברו מאז שנצחיות הרבי נמשך באופן גלוי לכל העמים, והמסר היום הוא אקטואלי ביותר. בזמן הזה אשר ההעלם וההסתר הוא קשה מנשוא, עלינו לחגוג היום טוב של ה' טבת כראש השנה להחדרת נצחיות של הרבי באופן גלוי לנו ולבנינו. ה' טבת הוא היום אשר אור וחיות נפשינו ניתן לנו להתקשר לנצחיות של הרבי גם בעידן אשר העיניים גשמיים אינם רואים והאזניים אינם שומעים.

* * *

במה התבטא הקטרוג? **בגניבת ספרים** מספריית אגודת חסידי חב"ד, ובמה התבטא הניצחון וההוראה למעשה כיצד עלינו לחגוג את יום הגדול של ה' טבת? **בקניית ספרים**, הן עבור הספרי' המרכזית של אגודת חסידי חב"ד והן עבור הספרי' הפרטית של כל או"א. וטעמא בעי?

בעיון קל בשיחות הרבי בתקופת הקטרוג ובתקופת הניצחון רואים איך ע"י ספרים דווקא מתבטא הנצחיות של הצדיק. אדמוה"ז באגרת הקודש מבאראשר חיי הצדיק אינם חיים בשרים כ"א חיים רוחניים שהם אמונה ויראה ואהבה. ובכן לימודו של הצדיק בפרטי העניינים של אמונה ויראה ואהבה, וההתבוננות בעומקם של הדברים הרי זה **ע"י הספרים**

ומכיון שכן, נמצא שספריו של הצדיק, שבהם למד והתפלל, **הם הם חיותו ממש!**

ובמילא, לקיחת ספר משמעותה – לקיחת חלק מחיותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר (**אפרגעריסן א שטיק לעבן פון רבי'ן דער שווער**) רחמנא ליצלן! וכל מי שלקח ספר של כ"ק מו"ח אדמו"ר (שלא ברשות) – הרי בכל רגע ורגע שאינו מחזירו, גורם לענין של "לוי" רחמנא ליצלן!

ומאחר שהקטרוג בנצחיות חיי הצדיק בא לידי פועל ע"י הספרים, הנה כאשר הוסר הקטרוג והייתה דידן נצח, הרי שחגיגת הניצחון בא לידי ביטוי בספרים.

בשונה מכל עשרת המבצעים של הרבי – שכולם הם קיום מצוות מן התורה או מדרבנן – הנה מבצע בית מלא ספרים, אינו ע"ד קיום מצוה פרטית לכאורה, אלא הכנה וזיכרון לקיום שאר מצוות התורה (שיחת ש"פ נשא תשל"ד). היינו שכוונת המבצע היא לקחת בית שהיא **נכס גשמי** של הבעלים, ולהפכו **לבית וועד לחכמים**, היינו "שנעשה" בית מלא ספרים" כולל הפירוש **שכל מציאות הבית וכלי תשמישו** **חדורים בתוכנם של הספרים** (לשון שיחת ה' טבת תשמ"ח).

ואולי יש לומר הביאור בזה, כאשר חוגגים הניצחון על נצחיות הנשיאות של רבותינו נשיאינו, דרוש מכל חסיד שהולך בהדרך אשר הורנו נס"ו, לחיות עם נקודה זו שחיים האמיתי של יהודי אינו חיים בשריים אלא חיים של אמונה, יראה ואהבה. ובמה אנו יכולים לבטא נקודה זו, עכ"פ אפס קציהו ושמץ מיניהו, ע"י קניית עוד ספר והפיכת ביתינו להיות חדור עם תוכנם של הספרים.

* * *

כל דבר שבקדושה דרוש הכנה רבתי, בפרט כאשר מדובר בויהי בשלושים שנה, עניין שהרבי עשה שטורם מזה בכמה הזדמנויות (החל מב' ניסן תש"י, י"ב תמוז תשי"ז, כ' מנחם אב תשל"ד, יוד שבט תש"מ ועוד), והרי נמצאים אנו תוך שלושים יום מים הבהיר ה' טבת.

בעשרה בטבת תשמ"ז הביע הרבי תודתו לאלו שהגיעו להשתתף בשמחת הרבי.

מלבד קיום ההוראה של קניית ספרים בקשר לה' טבת, הנה ההרגש הטבעי של חסיד לבא לחגוג אצל הרבי יובל השלושים של יום טוב זה, ובנוסף לזה, יתכן שאנו חייבים להגיע אל הרבי לרגל ה' טבת, פשוט להגיד תודה.

תודה רבי שהנחלת לנו המושג של נצחיות הרבי, **כדי שגם לאנשים כערכינו יהי ההכרה והידיעה שיש לנו רבי, ואפשר להגיע אל הרבי, אשר מדריך אותנו ומשתתף בצערינו ושמח בשמחתינו ומעורר עלינו ר"ר לכל המצטרך בבני חיי ומזוני ובכולהו רוויחי, ואשר בקרוב ממש נזכה זעהן זיך מיטן רבין דא למטה אין א גוף ולמטה מעשרה טפחים והוא יגאלנו.**